

Sygn. akt: III U 760/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2016r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Beata Bielska
Protokolant:	sekretarz sądowy Sylwia Wójcik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 marca 2016r. w O.

sprawy z odwołania A. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 17.09.2015r. **znak** (...)

orzeka:

- zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje A. P. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od dnia 01.08.2015r. do dnia 31.07.2016r.,
- stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17.09.2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. przeliczył A. P. rentę wskazując, że zamiast renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy będzie wypłacana mu renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy, bowiem jego stan zdrowia uzasadnia zmianę rodzaju renty.

A. P. wniósł odwołanie od powyższej decyzji. Stwierdził, że stan jego zdrowia nie uległ poprawie, która mogłaby skutkować zmianą stopnia niezdolności do pracy i w związku z tym wniósł o przyznanie mu renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania z uwagi na to, że Komisja lekarska ZUS nie stwierdziła u odwołującego całkowitej niezdolności do pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. P. w okresie od dnia 19.01.2014r. do dnia 31.07.2015r. miał przyznane prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W dniu 06.07.2015r. zwrócił się z ponownym wnioskiem o przyznanie mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Wobec powyższego skierowany został na badanie Lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 19.08.2015r. ustalił, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy. Po rozpoznaniu sprzeciwu ubezpieczonego także Komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 11.09.2015r. stwierdziła, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy na okres do 31.01.2017r. W konsekwencji zaskarżoną decyzją z dnia 17.09.2015r. organ rentowy przeliczył odwołującemu od dnia 01.08.2015r. rentę i przyznał mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres do 31.01.2017r.

A. P. w dniu 21.07.2013r. przeszedł zawał serca a następnie leczenie kardiochirurgiczne CABG (LIMA - LAD, Sv sekwencyjny do GDI, GO, Sv do GDZ), w dniu 12.09.2013r. przeszedł operację tętniaka rzekomego ściany dolnej. Odwołujący cierpi też na cukrzycę typu 2, nadciśnienie tętnicze, stan hemodynamiczny II wg NYHA, dyslipidemię, napadowe migotanie i trzepotanie przedsionków i zespół bólowy kręgosłupa LS.

Sąd zważył, co następuje:

A. P. w okresie od dnia 19.01.2014r. do dnia 31.07.2015r. miał przyznane prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W niniejszej sprawie kwestionował zaś prawidłowość decyzji ZUS z dnia 17.09.2015r., przeliczającej mu rentę i przyznającej rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy podnosząc, że w dalszym ciągu jest całkowicie niezdolny do pracy.

W ocenie Sądu odwołanie jest zasadne.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a jego niezdolność do pracy powstała w okresach przewidzianych w ustawie albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania. Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 w/w ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zgodnie zaś z art. 61 w/w ustawy prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

W świetle powyższych przepisów skuteczność odwołania A. P. zależna była od wykazania przez niego, że począwszy od 01.08.2015r. w dalszym ciągu jest osobą całkowicie niezdolną do pracy.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu ortopedii i kardiologii.

Po przeprowadzonym badaniu A. P., po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dotyczącą jego stanu zdrowia oraz mając na uwadze okoliczności ustalone w drodze wywiadu z badanym biegli rozpoznali u odwołującego: zawał serca (doznany 21.07.2013r.), leczenie kardiochirurgiczne CABG, operację tętniaka rzekomego ściany dolnej w dniu 12.09.2013r., cukrzycę typu 2, nadciśnienie tętnicze, stan hemodynamiczny II klasa NYHA, dyslipidemię, napadowe migotanie i trzepotanie przedsionków i zespół bólowy kręgosłupa LS. Biegli uznali, że odwołujący jest w dalszym ciągu osobą całkowicie niezdolną do pracy na rok (k.14-15).

W uzasadnieniu opinii biegli stwierdzili, że odwołujący przebył zawał serca, ma chorobę wielonaczyniową, leczoną operacyjnie, z powikłaniami w postaci zespołu pokardiotomijnego i tętniaka rzekomego ściany dolnej wymagającego

reoperacji. Wskazali też, że odwołujący obecnie ma bóle w klatce, niemające charakteru wieńcowego, jednakże badanie SPECT jednoznacznie wskazało, że u badanego w sercu dochodzi do powysiłkowego niedokrwienia mięśnia sercowego, co wskazuje, że mamy do czynienia przynajmniej z jednym istotnym zwężeniem w naczyniu wieńcowym natywnym lub w pomoście aortalno wieńcowym. Dodatkowo biegli stwierdzili, że przebieg pooperacyjny, poza wymienionymi bólami powikłany był i jest nadal zaburzeniami rytmu serca (napadowe migotanie i trzepotanie przedsionków), a zawał poprzez zaburzenia kurczliwości i wytworzenie tętniaka serca doprowadził do uszkodzenia mięśnia sercowego, jako pompy. Dowodem na to jest wynik badania echokardiograficznego (tętniak serca i EF 48%), zaś klinicznym objawem tego stanu jest niewydolność serca z dusznością po przejściu 300 metrów. Zdaniem biegłych taka dysfunkcja układu krążenia powoduje, że odwołujący jest nadal całkowicie niezdolny do pracy na rok.

ZUS wniósł zastrzeżenia do tak brzmiącej opinii. Stwierdził, że biegli w badaniu nie stwierdzili cech jawnej niewydolności krążenia. Dysfunkcja stwierdzona badaniem bezpośrednim, wynikami badań zgromadzonymi w dokumentacji medycznej, narusza sprawność organizmu, ale zdaniem ZUS, w stopniu umiarkowanym. Naruszenie sprawności ma charakter przewlekły i powoduje utratę zdolności do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji. W konkluzji ZUS wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ortopedy i kardiologa (k.29-30).

Sąd na mocy art. 217 § 3 k.p.c. oddalił ten wniosek, uznając, że sporne okoliczności zostały już w sprawie dostatecznie wyjaśnione. W pierwszej kolejności zauważyć bowiem należy, że niezadowolenie strony z treści sporządzonej opinii, nie stanowi samoistnej podstawy do dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych opinii. Zdaniem Sądu opinia biegłych jest przekonywująca i miarodajna do oceny zdrowia odwołującego, uwzględnia całokształt okoliczności związanych ze stanem zdrowia odwołującego i dlatego należy uznać ją za podstawę do oceny jego zdolności do pracy. Biegli w obszerny, logiczny sposób uargumentowali, z jakich powodów dokonali odmiennej oceny stanu zdrowia odwołującego aniżeli Komisja lekarska ZUS. Argumentacja ta jest w ocenie Sądu przekonywująca. Biegli powołują się na wynik badania ECHO oraz na fakt występowania u odwołującego duszności już po przejściu stosunkowo niewielkiej odległości, bo 300m. Logicznym jest więc wniosek o niewydolności serca.

W świetle tych opinii u A. P. nie nastąpiła poprawa stanu zdrowia i nadal jest on osobą całkowicie niezdolną do pracy. Należy też zauważyć, że biegli tę niezdolność określili na krótki okres, bo jedynie rok - do 31.07.2016r. W sprawie, w której przedmiotem jest prawo do renty z ubezpieczenia społecznego, warunkująca powstanie tego prawa ocena niezdolności do pracy w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń ubezpieczonego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.01.2010r., IUK 204/09, LEX nr 577813, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27.02.2014r., IIIAUa 716/13, LEX nr 1444861). Zdaniem Sądu sporządzona w niniejszej sprawie opinia biegłych może stanowić taką podstawę.

Z tych względów na podstawie art.477¹⁴§2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał A. P. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od dnia 01.08.2015r. do dnia 31.07.2016r.

Stosownie do treści art.118 ust.1 a w/w ustawy – Sąd, orzekając o prawie do renty z tytułu niezdolności do pracy, ma obowiązek stwierdzenia, czy organ rentowy ponosi lub nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i przyznanie tego prawa na etapie postępowania administracyjnego. Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie ZUS nie ponosi takiej odpowiedzialności. Sąd miał bowiem na uwadze, że dokonując oceny stanu zdrowia odwołującego biegli opierali się także na dokumentacji medycznej, złożonej dopiero przed Sądem. Brak jest zatem podstaw, aby obarczać ZUS odpowiedzialnością za to, że nie dokonał właściwej oceny stanu zdrowia odwołującego już na etapie własnego postępowania.

Z tych względów orzeczono jak w punkcie 2 wyroku.